

CURIERUL MISSIONAR

„CĂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTESC CELE BUNE.”

Anul XIX

CELOR CE BINEVESTESC PACE.

No. 8.

CUPRINS:

Viitorul Bisericii

Viitorul Bisericii

Increderea mea în Spiritul
profeției

Pecetluirea servilor lui
Dumnezeu

Voi sunteți desăvârșiți în El

Vă scriu vouă, tinerilor

Ia și citește!

Pentru cei miciți —
Măgărușul

Fapta care vorbește încă

Apel către tineretul A. Z. Ș.
din România

Data adunărilor generale ale
conferințelor

Necrologuri — anunțuri

Diverse

Născută sub îndemnul Duhului Sfânt la timpul hotărît de cuvântul profetic, întinzându-și astăzi ramificațiile până la marginile pământului, potrivit planului divin, mișcarea adventă nu este o mișcare de origine omenească. Ea își înfinge adânc rădăcinile în pământul rodnic al Cuvântului lui Dumnezeu și al scrierilor Spiritului profetic, de unde își scoate puterea care o hrănește, nădejdea care o susține și lumina care o conduce.

Dacă măsurăm adevărurile fundamentale ale soliei cu frânghia Sfintei Scripturi, sau dacă ne amintim de providențele extraordinare, cari au prezidat la nașterea mișcării, la formarea și la extinderea ei neîncetată, mai ales în cursul ultimilor ani de primejdie și criză, putem să ne spunem și noi împreună cu apostolul Petru: „Nu întemeindu-ne pe niște basme meșteșugit alcătuite”.

Prin evenimentele actuale, vocea divină proclamă cu putere că Fiul lui Dumnezeu e „LA UȘA”. Prin credință noi putem întreve-
dea de pe acum venirea în curând a Regelui regilor și ziua glorioasă a veșniciei. Totuși un lucru ne desparte de ora mult dorită a su-
premei liberări: **Lucrarea neterminată.** Către împlinirea acestei mari însărcinări misionare trebuie să se îndrepte toată energia Bisericii:

„Cele mai mari fapte din istoria acestei mișcări nu sunt în trecut, ci ele aparțin viitorului. Insuflețiți de o nouă și mai deplină consacrare, mai multă supunere față de Dumnezeu, având Biserica instruită și organizată în vederea serviciului, să răspundem chemării cerului și să mergem ca un singur om spre a duce lucrarea la bun sfârșit. În toate orașele din țara noastră, ca și în câmpurile misionare, ocazii fără precedent ni se oferă pentru predicarea soliei. Fără îndoială este în planul lui Dumnezeu ca Departamentul Misiunii Interne să accentueze în mod deosebit asupra rolului evanghelizării laice. Fiecare credincios trebuie să fie un misionar. Cea mai mare grijă a Bisericii, la această oră, trebuie să fie de a-și strânge forțele și resursele în vederea terminării lucrării lui Dumnezeu pe pământ. Apelul divin, invitându-ne să terminăm lucrarea, răsună cu o putere mai mare ca oricând la urechile noastre”. (J. L. McElhany, Președintele Conferinței Generale).

Dar succesul acestei mari lucrări misionare este strâns legat de starea spirituală a poporului lui Dumnezeu. Pentru motivul acesta ne propunem să studiem viitorul pregătit bisericii și condițiile biruinței sale, în lumina Bibliei și Mărturiilor. Iată câteva din su-

biectele cari vor alcătui obiectul cercetării noastre: **Spiritul Profetiei. — Conflictul final. — Starea Bisericii. — Responsabilitatea lucrătorilor. — Ora Judecării. — Sigiliul lui Dumnezeu. — Lucrarea Spiritului Sfânt. — Redeșteptare și Reformă. — Pregătirea revenirii lui Hristos.**

Intenția noastră este de a studia temeinic scrierile sorei White, prin care Dumnezeu a găsit cu cale să avertizeze, să mustre, să învețe și să îndemne pe poporul Său în vederea pregătirii impusă de evenimentele cari vor încheia istoria Bisericii luptătoare și istoria omenirii.

Ultimele evenimente

„După aceea, am văzut pogorându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; și pământul s'a luminat de slava lui. El a strigat cu glas tare și a zis: „A căzut, a căzut Babilonul cel mare! A a-

juns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei pășări necurate și urite; pentru că toate neamurile au băut din vinul mâniei curviei ei, și împărații pământului au curvit cu ea, și negustorii pământului s'au îmbogățit prin risipa desfătării ei'.

„Apoi am auzit din cer un alt glas, care zicea: „Jeșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei! Pentru că păcatele ei s'au îngrămădit și au ajuns până la cer; și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei. Răsplățiți-i cum v'a răsplătit ea, și întoarceți-i de două ori cât faptele ei. Turnați-i îndoit în potirul în care a amestecat ea! Pe cât s'a slăvit pe sine însăși și s'a desfătat în risipă, pe atât dați-i chin și tânguire! Pentru că zice în inima ei: „Șed ca împărăteasă, nu sunt văduvă, și nu voiu și ce este

tânguirea!\" Tocmai pentru aceea, într'o singură zi vor veni urgiile ei: moartea, tânguirea și foamea. Și va fi arsă de tot în foc, pentru că Domnul Dumnezeu, care a judecat-o, este tare\". (Apoc. 18, 1—8).

Partea cea mai mișcătoare și mai glorioasă din istoria poporului advent nu este în trecut. Ea este cu adevărat înaintea noastră. Deja noi putem vedea umbra sa întinzându-se de-a-lungul drumului nostru.

Sub înfățișarea fiarei cu șapte capete și zece coarne, capitolul treisprezece din Apocalips ne descrie activitatea extraordinară a acestei formidabile puteri politico-religioase, care este sufletul istoriei lumii. Capodopera lui Satana, balaurul cel mare, ea și-a primit dela el autoritatea. Ea își deschide gura spre a rosti cuvinte semețe și hule contra lui Dumnezeu și contra templului. Ea primește puterea de a lucra timp de patruzeci și două de luni, de a face războiu sfinților și de a-i birui. După aceea vine un timp întunecos: „Unul din capetele ei părea rănit de moarte\". Acesta este sfârșitul marelui perioade profetice de 1260 de ani, epoca Revoluției franceze și începutul vremii sfârșitului. Această eclipsă politică din istoria fiarei trebuie să fie urmată de o nouă perioadă de dominație: „Rana de moarte fusese vindecată\". Profetia ne îngăduie să întrevădem împrejurările în care are loc această vindecare și consecințele ei teribile. Cele scrise în capitolul treisprezece din Apocalips sunt completate în capitolul șaptesprezece, în care profetul este transportat în vremea noastră spre a contempla noile aspecte ale ultimelor evenimente.

„Fiara pe care ai văzut-o, era, și nu mai este. Ea are să se ridice din Adânc și are să se ducă la pierzare. Și locuitorii pământului,

Biserica rămășiței, având să dea ultimele lovituri în marea bătălie dintre bine și rău, va fi înzestrată cu mai multă putere decât prima biserică. Pentru aceasta se cere credincioșie.

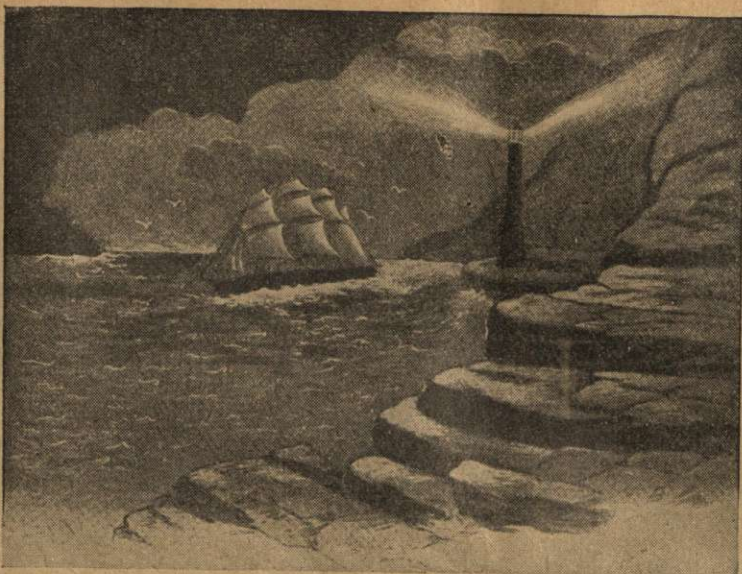
Adevărul va fi ca un far îndrumător în clipele de mare întunecime, care va acoperi lumea aceasta înainte de sfârșit.

ale căror nume n'au fost scrise dela întemeierea lumii în cartea vieții, se vor mira când vor vedea că fiara era, nu mai este și va veni". (17, 8).

„Și toți locuitorii pământului i se vor închina, toți aceia al căror nume n'a fost scris, dela întemeierea lumii, în cartea vieții Mielului, care a fost jungheat". (13, 8).

„Și fiara care era și nu mai este, ea însăși este al optulea împărat: este din numărul celor șapte și merge la pierzare. Cele zece coarne pe cari le-ai văzut, sunt zece împărați cari n'au primit încă împărăția, ci vor primi putere împărătească timp de un ceas împreună cu fiara. Toți au același gând și dau fiarei puterea și stăpânirea lor. Ei se vor război cu Mielul; dar Mielul îi va birui, pentru că El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților. Și cei chemați, aleși și credincioși, cari sunt cu El, de asemenea îi vor birui". (Apoc. 17, 11—14).

Profeția este clară. Cele zece coarne cari, după profetul Daniel, știm că sunt puterile europene cari ocupă teritoriul vechiului imperiu roman, trebuie să primească în ultimele zile o formă de guvernământ sub influența căreia vor face împreună planul de a da autoritatea lor fiarei pentru a domina cu ea. Această combinație politico-religioasă va inaugura venirea celui de al optulea rege. Aceasta va însemna vindecarea completă, dar de scurtă durată a ranei de moarte. Babilonul cel mare, organizație religioasă, se va uni din nou cu fiara, putere politică, după cum s'a întâmplat și în timpul lungii perioade de 1260 de ani din vremea supremației papale. Chipul fiarei va fi astfel refăcut. Peste ocean fiara are două coarne, cari vorbesc ca un balaur, și ajutată de puterea sa ocultă, se va manifesta prin minuni și semne, punând greutatea formidabilă a influenței sale în serviciul iscusitei înșelăciuni satanice: „Apoi

am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară, care avea două coarne ca ale unui miel și vorbea ca un balaur. Ea lucra cu toată puterea fiarei dintâi înaintea ei, și făcea ca pământul și locuitorii lui să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată. Săvârșea semne mari, până acolo că făcea chiar să se pogoare foc din cer pe pământ, în fața oamenilor. Și amăgea pe locuitorii pământului prin semnele pe cari i se dăduse să le facă în fața fiarei. Ea a zis locuitorilor pământului să facă icoană fiarei, care avea rana de sabie și trăia. I s'a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească, și să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei. Și a făcut ca toți: mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte, și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei, sau numărul numelui ei". (Apoc. 13, 11—17).

Moment îngrozitor! Cetatea cea mare a Babilonului, așezată ca regină, va învărti din nou sceptrul intoleranței și al persecuției. Ea va impune semnul ei lumii înge-nunchiată în umilință la picioarele sale. Atunci, în cele mai întunecoase ore ale conflictului, prințul acestei lumi va face un ultim și disperat efort pentru a șterge nu-

mele și legea lui Dumnezeu de pe fața pământului. El va arunca o ultimă sfidare în fața Suveranului universului, întorcând în profitul său ascultarea și adorația datorată Celui care a făcut cerurile și pământul. Mica rămășiță a fiilor femeii va rezista eroic și va ridica sus de tot stindardul adevărului. Dumnezeu va descoperi în favoarea Sa „brațul sfințeniei sale în ochii tuturor neamurilor". Neturburată în mijlocul furtunii, gata să suferă mai de grabă chinul și moartea decât să se lase intimidați, sau să-și tăgăduiască credința, „cei chemați, aleși și credincioși", vor birui prin puterea Mielului. Adâncurile întunecoase ale pământului vor fi luminate de slava lui Dumnezeu, care se va reflecta pe fața sfinților. Vocea lor va reproduce vocea cerului, care va proclama cu putere ultima chemare: „Ieșiți din Babilon, poporul Meu!" Aceste scene extraordinare se vor petrece în ultimele ore din timpul de har, chiar înainte ca plăgile să fie vărsate asupra marelui și tiranului apostat și asupra lumii robită de puterea răului. În vederea acestor evenimente, trebuie să grăbim noi pregătirea noastră personală.

Aprofundarea acestor serii de studii asupra viitorului Bisericii ne ajută să ieșim biruitori din ultima strămtorare.

(Va urma)

F. Charpiot

Increderea mea

în

Spiritul Profeției

Notă. — Nu este nimeni dintre cei ce cunosc adevărul prezent, care să nu vadă în chip lămurit că ne apropiem cu pași rezezi de ceasul cel mare al strămlorării. Acolo unde acum câțiva ani nu era decât o singură dovadă care să confirme lucrul acesta, sunt astăzi sute de dovezi. Ne apropiem de faza cea mai critică a marelui lupte între adevăr și rătăcire, între reprezentanța lui Dumnezeu pe pământ — Biserica Sa — și marea vrăjmaș al oricărei dreptăți. Cunosând că nu mai are decât puțin timp, el va face tot ce stă în puterile sale ca să nimicească planurile lui Dumnezeu cu Biserica Sa în vremea aceasta.

Dar Dumnezeu a dat Bisericii Sale multă lumină spre a putea evita primejdii ce caracterizează acest timp de mare întunecime morală și a merge biruitoare până la sfârșit. El a pus în Biserica Sa darul prețios al Spiritului profetic care, prin staturile, îndemmurile, muștrările și descoperirile sale, a fost o mare binecuvântare în perioada de organizare a acestei Biserici, și va avea același rol binecuvântat în ceasurile solemne dinainte de încheierea timpului de probă.

Un apel este adresat tuturor credincioșilor din lumea întreagă, — și credem că aceasta este o solie dela Dumnezeu — anume de a se studia cu multă atenție scrierile Spiritului profetic. Lumina din aceste scrieri va ajuta tuturor să rămână statornici în ceasurile de criză prin cari vom trece.

Pentru a putea cunoaște rolul cel mare pe care l-a avut Spiritul profetic la începutul Mișcării Advente și locul pe care trebuie să-l aibă în Biserica în timpul acesta, se va publica în Curierul Misionar o serie de articole, cari trebuie să fie cunoscute de toți. De aceea invităm pe frații predicatori, lucrători, presbiteri ai Comunităților, să îndemne pe toți să-și procure această revistă a Comunității, în care se vor publica aceste articole. E o hrană la timp și cuvântul spune: „Care este deci robul credincios și înțelept, pe care l-a pus

stăpânul său peste ceata slugilor sale, ca să le dea hrană la vremea hotărâtă?”

Editorii

Acum cincizeci de ani mi-am început activitatea mea în lucrare în calitate de colportor și lucrător biblic în Misiunea Oakland. Chiar atunci, sora E. G. White a venit aci ca să ia parte la adunările în corturi. Bătrânul McClure, care era conducătorul Misiunii noastre, m'a dus la dânsa. Dânsa mi-a zis: „Dacă ai vrea să-mi ajuți, ai fi așa de bun să ai grijă de calul și trăsura pe cari mi le-a împrumutat o soră pentru timpul șederii mele la Oakland?” Fără îndoială, eram foarte fericit că pot să fac serviciul acesta, și adeseori făceam serviciul de vizitiu când mergea să facă vizite sau să facă unele târguțeli.

După ce adunarea în corturi a luat sfârșit, m'a întrebat dacă n'aș fi dispus să iau parte la școala germană din Battle Creek. I-am răspuns că chiar m'am gândit și m'am rugat pentru aceasta, dar n'am niciun ban. Tatăl meu îmi scrisese că nu-mi va da niciun ban, atâta timp cât voi rămâne alături de această sectă. Sora White mi-a răspuns: „Asta nu face nimic; noi vom avea grijă de d-ta și te vom trimete la Battle Creek”. Cât de fericit eram!

Când am ajuns acolo, am constatat că școala n'avea să se deschidă decât după două săptămâni. În timpul acesta am fost invitat să locuiesc în familia White. Chiar atunci s'a întrunit o Conferință la Battle Creek, și mai multe dimineți de-a-rândul, când ne-am adunat la gustarea de dimineață la ora șapte, dânsa

ne spunea că Domnul n'o lasă să doarmă, și că dela ora trei noaptea scria mereu.

Am avut privilegiul să iau parte la adunările de dimineață ale lucrătorilor. Adeseori sora White venea și dădea mărturii pline de putere. Am văzut predicatori bătrâni sdrobiți și cu lacrimi în ochi, mărturisindu-și păcatele, și atunci un spirit plăcut punea stăpânire pe adunări. Experiența aceasta a făcut o impresie așa de adâncă asupra sufletului meu, că n'o voi mai uita niciodată.

În timpul șederii mele în sânul familiei White, am avut ocazie ca să fac cunoștință de-aproape cu dânsa în lucrurile mici din vieța de fiecare zi. Eram impresionat de faptul că era o adevărată creștină, care punea în practică ceea ce învăța.

Chiar din zilele acelea citeam scrierile dânsi cu cel mai adânc interes și respect. Cuvintele dânsi au fost pentru mine un ajutor minunat în multele chestiuni cu cari am avut de-a-face în diferitele poziții pe cari le-am deținut în lucrarea Domnului. Când urmam întocmai după sfatul dânsi, eram totdeauna sigur de reușită. În anii cei mulți de activitate în această lucrare, n'am avut nicio chestiune pentru care să nu găsesc un răspuns lămurit în scrierile ei, fie cu privire la evanghelizare, la comunitate, la cămin, la lucrarea de editură, la educație, la sănătate și igienă, sau cu privire la vreun alt subiect oarecare.

O experiență personală care întărește increderea

Doresc să povestesc o experiență pe care am avut-o în primii ani în Germania, experiență care a fost totdeauna de un mare ajutor pentru mine. Eram pe atunci directorul și singurul profesor al micei noastre școli misionare din Hamburg, și în același timp purtam și răspunderea micei noastre edituri, dacă i se putea spune astfel. Era o mică neînțelegere între lucrătorii din această instituție. Era vorba de un

(Urmare la pag. 7)

Pecetluirea servilor lui Dumnezeu

O solie solemnă, foarte precisă și lămurită, se vestește astăzi pe întreg pământul. Adventiștii de Ziua Șaptea au auzit-o; da, ei sunt unealta pusă în mâna lui Dumnezeu, pentru a duce această solie „locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui popor”. Aceeași solie care are putere să scoată pe om din lume și să-l facă un adevărat Adventist de Ziua Șaptea, are și puterea de a-l ajuta să treacă cu bine prin această lume rea și plină de păcat, până la încheierea glorioasă a soliei.

Noi numim Evanghelia din aceste zile: „Adevărul despre Sabat”, „Solia îngerului al treilea”, „Solia despre venirea Domnului în mărire”, etc., foarte mulți dintre acei cari sunt acum păzitori ai Sabatului și membri ai Comunității, consideră aceasta ca o solie necesară numai pentru acei ce nu sunt în credință. Pentru ca cineva să facă parte dintre noi, trebuie să primească Sabatul, să creadă în apropiata revenire a Domnului și să cunoască semnele timpului. Unora ca aceștia doresc să le spun că seriozitatea și solemnitatea „soliei despre sigilare” nu s'a întipărit încă în deajuns în inimile și mintea lor. „Solia sigilării” este adresată poporului advent.

Versetele din 2 Timotei 2, 19 și Apocalips 7, 1—4 au o putere deosebită în aceste zile solemne. Aceste zile însemnează mult pentru Adventiștii de Ziua Șaptea. Ambele texte se ocupă cu pecetluirea servilor lui Dumnezeu și cu lupta dintre adevăr și rățacire. Cel dintâi vorbește despre criza din lăuntrul Comunității, iar cel de al doilea se ocupă cu criza din afară a Comunității, adică dintre națiunile pământului. În ambele cazuri, mâna cea puternică a lui Dumnezeu este întinsă să mântuiască, să ocrotească și să pecetluiască pe cei ce sunt ai Săi.

Motivul care a determinat pe Pavel să facă lui Timotei această declarație, era învățătura acelora „cari s'au abătut dela adevăr”,

cari „zic că a și venit învierea, și răstoarnă credința unora”. Lucrurile se petrec ca și pe timpul Mântuitorului; sunt unii cari vin printre servii lui Dumnezeu cu învățături și idei, cari nu-și au originea în cer, ci în abis. Aceștia simt o mare povară de a face o reformă printre adevărații credincioși și caută să găsească greșeli în pietrele dela temelie, cari au făcut pe acest popor ceea ce este el astăzi.

Adventiștii de Ziua Șaptea au primit o solie puternică, spre a o vesti la orice națiune, limbă și popor. Există astăzi mulți vrăjmași, cari ar dori să împiedece împlinirea acestui plan și ajungerea acesteia ținte. Dar asemenea lui Neemia, care a răspuns vrăjmașilor săi, cari doreau să împiedece lucrarea lui Dumnezeu din vremea sa, tot astfel trebuie să răspundă și Adventiștii de Ziua Șaptea: „Am o mare lucrare de făcut și nu pot să mă pogor; cât timp l-aș lăsa ca să vin la voi, lucrul ar înceta”. Cea mai mare piedecă pentru aducerea la îndeplinire a acestei mari lucrări care se săvârșește în lumea întreagă, vine din lăuntrul Comunității. Această piedecă este de diferite feluri. De aceea, apelul și chezașia făcută în 2 Timotei 2, 19, se aplică Comunității de astăzi. „Totuși, temelie tare a lui Dumnezeu stă nezuguduită, având pecetea aceasta: „Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Lui”, și: „Oricine rostește Numele Domnului, să se depărteze de fărădelege!” Aici este dată o asigurare pentru timpul când credincioșii se află în lupte pentru credință, că Dumnezeu nu va părăsi pe cei ce sunt ai Lui. Multe îmbărbătări au fost date pentru întărirea credincioșilor.

„Mi s'a arătat că adevărul odată publicat acum, va sta, căci este adevărul pentru zilele de apoi; el va trăi”. . . . — „Experiențe și Viziuni”, p. 95.

„Ingerul care mă însoțea mi-a zis: „Vai de acela care va mișca vreo piatră, sau va muta vreun țărnuș dela temelie acestei solii”. . . . — Am văzut cum venea câte unul

și-i cerceta temelie. Unii se urcau repede și cu bucurie pe ea. Alții începeau să găsească cusururi temeliei. Ei doreau să i se mai facă îmbunătățiri, zicând că atunci platforma ar fi mai desăvârșită, iar oamenii mult mai fericiți. Unii s'au dat jos de pe platformă, ca s'o cerceteze, și au declarat că este așezată greșit. Dar am văzut că aproape toți stăteau neclintiți pe platformă și îndemneau pe aceia cari se coborau de pe platformă să înceteze cu învinuirile lor, deoarece Dumnezeu era Arhitectul și ei se luptau împotriva Lui”. — „Experiențe și Viziuni”, p. 233—234.

Noi am văzut unele lumini mai strălucitoare și altele mai puțin strălucitoare, cari au plecat dintre noi. Mulți dintre aceștia se cred chemați să ducă fraților lor de mai înainte, așa zisa „lumină nouă”, după cum o numesc ei. Ei merg chiar atât de departe cu învățătura despre „lumina nouă” a lor, încât declară adevărul și pe poporul pe care l'au iubit altădată, ca fiind „Babilon”. Dar pe ei înșiși se socotesc a fi glasul și unealta care să silească pe acești credincioși sinceri să părăsească platforma și să se depărteze de puternica mișcare, care s'a început în anul 1844, potrivit profeției. La o asemenea invitație, răspunsul nostru să fie: „Nu pot să mă pogor; cât timp l-aș lăsa ca să vin la voi, lucrul ar înceta”.

Timpuri primejdioase sunt arătate aci, dar o criză și mai mare ne stă în față. Aceasta va lovi orice Comunitate, pentrucă fiecare credincios trebuie să suporte cercarea. Din lista evenimentelor arătate de Domnul în Matei 24, cari aveau să aibă loc în ajunul venirii Sale, cetim: „Este un serv rău, care zice în inima lui: „Stăpânul meu zăbovește să vină!”. El „va începe să bată pe tovarășii lui de slujbă”. În parte, această profeție s'a împlinit la 1844, dar credința mea este că aplicația ei și mai mare avea să fie în viitor.

„Nu va trece neamul acesta”. „Despre vremuri și sorocace, fraților, n'aveți trebuință să vă scriu”. „El va veni și nu va zăbovi”. „Ceasul judecății Sale a sosit”. „In zilele în cari ingerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși taina lui Dumnezeu”. „In zilele regilor acestora, Dumnezeuul cerului va ridica o altă împără-

ție". „Nu vă părăsiți dar încrederea voastră". „Acum dar, cel neprihănit va trăi prin credință". Aceste versete puternice sunt toate înrădăcinate în solia îngerului al treilea.

Din toate părțile se ridică glasuri, pentru a da naștere la confuzie, — dacă ar fi cu puțință, — zicând: „Domnul întârzie cu venirea Sa". Se ridică glasuri cari zic că au găsit greșeli la temelia soliei; glasuri cari vorbesc de rău pe credincioși și cari provoacă desbinări printre credincioși.

„Totuși, temelia tare a lui Dumnezeu stă nezguduită, având pecetea aceasta: „Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Lui". „Te-am săpat pe mâinile Mele, și zidurile tale sunt totdeauna înaintea ochilor Mei". „Cel ce se atinge de voi, se atinge de lumina ochilor Săi".

Să ne ținem deci strâns legați de mișcarea care s'a început la timpul hotărît și în de acord cu evenimentele profetice.

De multe ori am fost de față când adevărul și rătăcirea erau în luptă. Dar în toată experiența mea de predicator în poporul advent, nu mi-a fost niciodată greu să văd de ce parte este adevărul. În orice împrejurare grea servul lui Dumnezeu va auzi înapoia sa un glas care îi va zice: „Iată drumul, mergeți pe el!" când veți voi să vă mai abateți la dreapta sau la stânga". Isa. 30, 21.

Ce scuză pot aduce eu Domnului Meu, urmând aceste glasuri din afară și părăsind calea? Sunt unii cari stau încă în mijlocul Comunității ca membri, pentru că au fost influențați de alți bărbați tari în credință, sau poate din pricina soțului sau soției, a vreunui frate sau soră, a tatălui sau a mamei. Dar în curând fiecare va trebui să stea singur. Orice sprijin pământesc va fi mișcat din locul lui, iar noi vom sta în credință numai datorită legăturii noastre cu Hristos și vom crede în solia Sa mântuitoare din poporul rămășiței. Nimeni nu are puterea pe care o are creștinul de a sta pentru adevăr. Rugăciunea sa mișcă brațul lui Dumnezeu. Nimeni nu poate da pe față o astfel de iubire curată ca acela care rămâne în Hristos. Nimeni nu are o minte mai sănătoasă ca acela care este călăuzit de Duhul Sfânt. Nimeni nu poate să nădăjduiască a fi condus de mâna lui Dumnezeu, în vremile de primejdie, sub scu-

tul soliei de pecetluire, fără o susținere și consacrare din toată inima. De aceea, apelul solemn al textului nostru este: „Oricine rostește Numele Domnului, să se depărteze de fărădelege!" Această avertizare nu este adresată necredincioșilor, ci acelor cari au primit pe Hristos, — acelor cari doresc să primească pecetea viului Dumnezeu. Sunt unii cari vor răspunde: Vizionarul a văzut pe acei „răscumpărați dintre oameni", cari erau „fără vină înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu", „și în gura lor nu s'a găsit minciună".

Caracterul fiecărui credincios trebuie să se desvolte aici pe pământ, înainte de a ajunge în cer. Secretul de a fi un creștin, este de a fi un creștin în secret. Serva Domnului face un apel serios către acei cari cheamă Numele Domnului, ca să se depărteze de orice rău și să biruiască orice păcat secret.

„Este o mare nevoie ca frații noștri să biruiască păcatele ascunse. Mânia lui Dumnezeu zace asupra multora dintre ei, asemenea unui nor. Comunitățile sunt slabe. Egoismul, lipsa de milă, lăcomia, invidia, bănuelile rele, minciuna, furtișagurile, răpirea, sensualitatea, desfrânarea și adulterul, stau scrise în dreptul numelui multora dintre cei ce pretind a crede adevărul solemn și sfânt pentru vremea aceasta. Cum poate fi curățită tabăra de aceste lucruri blestemate, când mulți dintre cei ce se pretind a fi creștini săvârșesc mereu aceste păcate ascunse? În fața oamenilor ei își păzesc oarecum cu grijă căile lor, dar ei păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu. Ochiul Său curat vede și un martor notează toate păcatele lor, atât pe cele publice cât și pe cele ascunse; și dacă nu se pocăiesc și nu-și mărturisesc păcatele lor înaintea lui Dumnezeu, dacă nu cad pe Stâncă și nu se sfărâmă, păcatele lor vor mărturisi împotriva lor în registrele cerului... Vă spun, fraților și surorilor, aveți nevoie să vă umiliți sufletele înaintea lui Dumnezeu. Incețiți a face rău și învățați a face bine". — „Mărturiile către Predicatori", p. 146.

„Cercetează-mă, Dumnezeule"

Rugăciunea lui David ar trebui să pornească de pe buzele fiecărui Adventist de Ziua Șaptea: „Cerce-

tează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Incearcă-mă, și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea, și du-mă pe calea veșniciei!" Ps. 139, 23. 24.

În Apocalips 7, 1—4, ni se raportează cea mai importantă lucrare de pe pământ:

„După aceea am văzut patru îngeri, cari stăteau în picioare, în cele patru colțuri ale pământului. Ei țineau cele patru vânturi ale pământului, ca să nu sufle vânt pe pământ, nici pe mare, nici peste vreun copac. Și am văzut un alt înger, care se suia dinspre răsăritul soarelui și care avea pecetea viului Dumnezeu. El a strigat cu glas tare la cei patru îngeri căroia le fusese dat să vatăme pământul și marea, zicând: „Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până nu vom pune pecetea pe fruntea slujitorilor Dumnezeului nostru". Și am auzit numărul celor ce fuseseră pecetluite: o sută patruzeci și patru de mii, din toate semințiile fiilor lui Izrael".

Este, deci, destul de lămurit că aceasta este cea mai importantă lucrare care are loc pe pământ. Ea este în legătură cu lucrarea prezisă în Apoc. 4, 1. 6. 7. Aceasta este importantă, pentru că este o lucrare care cuprinde lumea întreagă. Unelte cerești dau ajutor, iar îngerii lui Dumnezeu țin în frâu vânturile războiului până ce această lucrare importantă va fi terminată. Lucrarea aceasta întrece orice lucrare pe care ar săvârși-o oamăni. Pentru mulți, cea mai mare lucrare care se poate face într-o conferință este alegerea președintelui. Iar după ce această lucrare se termină, ei sunt gata să părăsească conferința. Deși alegerea slujbașilor conferinței și primirea planurilor de lucru își au locul lor în lucrarea lui Dumnezeu, totuși aceasta trebuie să fie umbrită de străduința de a ne pregăti pentru cer. De câte ori găsim suflete, cari vin la aceste adunări binecuvântate și ascultă la glasul soliei, dar cari neglijează să ia cu ei influența înviorătoare a Spiritului Sfânt, când merg la casele lor! Aceștia vor rămâne fără ocrotire în timpul strămtorării.

Lucrarea cea mai importantă

„Acei cari primesc sigiliul viului Dumnezeu și cari vor fi apărați în timpul strămtorării, trebuie să

arate pe fața lor chipul deplin al Domnului Isus". — „Experiențe și Viziuni”, pag. 72.

Lucrarea de sigilare este cea mai importantă lucrare de pe pământ. Este ultima lucrare a lui Dumnezeu, care va avea loc pe pământ, înainte de revenirea Domnului. Ea este importantă, pentru că este lucrarea judecății. Solul lui Dumnezeu zice: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I mărire, căci a venit ceasul judecății Sale”. Aceasta face ca solia sigilării să fie cea mai solemnă lucrare de pe întreg pământul. Avertizarea este dată fiecăruia, ca să se înfățișeze înaintea barei de judecată a lui Dumnezeu. Acei cari răspund la aceasta, vor avea Numele Tatălui scris pe frunțile lor. Da, caracterul și cugetul lui Dumnezeu vor deveni influențele cele mai puternice în viața lor.

Ni se spune că sigiliul este păzirea Sabatului, pentru că Sabatul este semnul, sau pecetea. Este adevărat că acei cari vor fi sigilați vor respecta Sabatul zilei a șaptea. Totuși, a sta la judecată cu Numele Tatălui scris pe frunte, însemnează mult mai mult decât păzirea Sabatului. Aceasta cuprinde în sine cea mai deplină schimbare a caracterului, pe care au văzut-o vreodată oamenii. Lucrarea reformei Sabatului se întinde mereu, ridicând pe oameni din superstiția și desfrâul acestei lumi, și călăuzindu-i pe cărarea cea îngustă a sfințeniei, care duce la cetatea cea eternă, la Noul Ierusalim. Ea cuprinde în sine schimbarea firii oamenilor după chipul Aceluia care este Domnul și Mântuitorul nostru.

Eu nu m'am ocupat prea mult cu numărul celor 144.000, ci mai mult cu necesitatea de a avea caracterul acelora cari fac parte din acest număr. În solia sigilării se află un standard spiritual. Mântuirea nu va fi dată unei cete de favoriți, ci „oricui voiește”. Dumnezeu nostru nu caută la față, nu face deosebire de persoană și nici nu părtinește vreo rasă, sau naționalitate, ci El este gelos pe Numele și caracterul Său. Invitația de a primi Numele lui Dumnezeu pe frunte, e adresată oricărui neam, oricărei seminții și oricărui popor. Hotărîrea de a primi sigiliul acesta, stă în mâna fiecăruia. Dumnezeu nu S'a introdus niciodată cu forța în cugetarea și în viața fiilor oamenilor și nici în această ul-

timă generație nu va face aceasta. El nu va distruge libertatea morală din om de a alege. Se pare că, cu cât ne apropiem mai mult de timpul sfârșitului, cu atât se slăbește mai mult această putere de a se hotări.

Această lipsă de deosebire spirituală își are cauza în viața socială și economică a neamului omenesc. Ea își are rădăcinile în fipte adânc în viața fiilor oamenilor. Se cere o efortare extraordinară spre a trezi pe oameni din somnolența lor spirituală. S'a dus vremea când era de ajuns să arăți numai oamenilor calea adevărului. A venit timpul când trebuie să mergi la drumuri și la garduri și să silești pe oameni să vină la nunta Mielușelului.

Ezechiel a văzut „un semn pe fruntea oamenilor, cari suspină și gem din pricina tuturor uriciunilor, cari se săvârșesc acolo”. În Ezechiel 9, 1—6, este zugrăvit tabloul acestei solemne lucrări. Profetul a văzut un înger venind din

Sanctuar. Acest înger a poruncit omului „care era îmbrăcat cu haina de in și care avea călimara la brâu”, să treacă „prin mijlocul Ierusalimului”, și să facă „un semn pe fruntea oamenilor”.

Nu am cuvinte să-mi exprim emoția sufletului meu, când mă gândesc la acest eveniment solem. Ingerul nu merge în sălile nesănătoase de dansuri și de desfrâbălări, în sălile de teatru și de petreceri, în saloanele de conversație și de băutoră, ca să găsească acolo pe cei ce trebuie să fie pecetluiți, sau să li se facă semn pe frunte, ci la „Locașul Meu cel sfânt”, la „Ierusalim”. Acesta este „ceasul judecății”. Timpul de cercare se apropie de încheiere, iar Isus, Marele nostru Preot, își îndeplinește ultima fază a lucrării Sale de mântuire. „Ei au început cu bătrânii cari erau înaintea Templului”. Dar unde sunt tinerii noștri, în timpul când servii lui Dumnezeu sunt sigilați?

(Va urma)

(Urmare dela pag. 4)

plan de lucrare misionară în oraș după orele de lucru. Eu eram împovărat pe deasupra cu un plan oarecare și cu aducerea lui la îndeplinire. Mai cu deosebire un frate venea cu propunerile, și alții i se alăturau. Intenția nu era rea, dar crea o situație care mă puneă în mare încurcătură. Aducea un spirit de desbinare în adunările noastre.

Intr'o Duminecă de dimineață am rugat pe diferiți membri ai instituției să vină la o adunare în capelă, care avea să se țină Luni seara, pentru o consfătuire specială. Eram cuprins de simțământul că aceste greutăți trebuie să fie aplanate într'un fel oarecare. Luni de dimineață am mers la biroul meu, unde am găsit o scrisoare care purta ștampila poștei australiene, cu numele „E. G. White” tipărit în colțul unde se pune numele și adresa pe plicuri. Sora White era pe vremea aceea în Australia. Am deschis plicul. Era o solie din partea sorei White, care se ocupa tocmai cu chesti-

unile cari ne produsese nouă greutate în instituție.

În seara aceea, la adunare, am întrebat pe lucrători: „Când v'am invitat eu la această adunare?”

„Ieri”, mi-au răspuns ei.

„Ei bine”, am continuat eu, „chiar în dimineața aceasta am primit prin poștă o solie din partea sorei White din Australia. Ea se ocupă tocmai cu chestiunea despre care doream să vă vorbesc”.

Le-am cetit mărturia, apoi le-am vorbit despre ce cred eu despre sfatul cuprins în ea. Numai de câțiva frate care provocase acea neînțelegere, s'a ridicat în picioare și a luat o poziție creștină demnă de admirat. Unul după altul au făcut la fel, și Domnul ne-a ajutat ca să înlăturăm toate greutățile cari se aflau în calea noastră.

Acum, ar putea gândi cineva că, pentru că eu mă cunoșteam bine cu sora White, îi scrisesem în Australia. Dar pe vremea aceea comunicația prin poștă între

(Urmare la pag. 16)

Voi sunteți desăvârșiți în El

Timp de câteva luni am discutat despre creșterea creștină. Altfel am rămâne nepregătiți spre a întâmpina pe Domnul nostru, la venirea Sa. Domnul ne dă însă asigurarea: „Voi aveți totul deplin în El, care este Capul oricărei domnii și stăpâniri”. Col. 1, 10.

Hristos a devenit garantul răscumpărării noastre. Înainte de a fi lumea, El S'a oferit să salveze sfânta pereche, care fusese așezată în paradis, în cazul când avea să cadă în păcat. Isus este încă și astăzi garantul nostru. El a făcut totul pentru mântuirea noastră. Intrupându-se aici pe pământ, Hristos a dus o viață sfântă, și a asigurat mântuirea pentru toți cei ce L'au primit. Neprihănirea Sa este atribuită tuturor. Când păcătosul vede enormitatea păcatului său și își mărturisește vina sa, primind pe Hristos ca răscumpărător al Său, atunci Domnul îl îmbracă cu propria Sa neprihănire. Păcătosul este îndreptățit prin Hristos.

În felul acesta, creștinul își găsește plinătatea sau desăvârșirea în Hristos, iar nu în El însuși. Tâlharul de pe cruce n'a avut altă ocazie de a mărturisi pe Hristos, decât când era pe cruce și când mulțimea îl batjocorea. El n'a avut ocazie să-și dovedească credințioșia și credința în Hristos printr-o viață de ascultare; și totuși, acest sărman tâlhar pocăit a fost asigurat că va primi un loc în împărăția lui Hristos. Iar când va fi înfățișat înaintea lui Dumnezeu, la ziua de apoi, el va apare îmbrăcat în haina dreptății lui Hristos și va fi socotit „deplin în El”.

Plinătatea în diferitele ei trepte

Un copil al lui Dumnezeu nu devine părtaș neprihănirii Mântuitorului numai la convertirea sa, ci creșterea creștină există în orice timp. Dacă își păstrează credința și credințioșia față de Hristos, credinciosul este socotit „deplin” în Hristos în orice parte a vieții. Chiar dacă moartea vine pe

neașteptate, el tot va apare în slavă, îmbrăcat în neprihănirea lui Hristos, la ziua răscumpărării finale; căci destoinicia și vrednicia noastră pentru cer se află în Hristos. Iată ce ne spune Spiritul profetic:

„Inima îngâmfată se luptă să câștige mântuirea; dar atât vrednicia noastră pentru cer, cât și destoinicia noastră pentru el se găesc în Hristos”. — „Hristos, Lumina lumii, p. 252.

Neprihănirea lui Hristos este un dar foarte real și practic pentru oameni. Ea nu numai că îi este socotită, ci îi este și dăruită. Ea pătrunde viața și se dă pe față prin ascultare de întreaga lege a lui Dumnezeu. Spiritul profetic mărturisește:

„Domnul, în marea Sa milostivire, a trimis cea mai prețioasă solie poporului Său prin presbiterul — și prin —. Această solie avea să proslăvească înaintea lumii pe Mântuitorul cel înălțat ca jertfă pentru păcatele lumii întregi. Ea prezintă îndreptățirea prin credință pe baza unei garanții și invită pe oameni să primească neprihănirea lui Hristos, care se dă pe față prin ascultare de toate poruncile lui Dumnezeu”. — „Mărturii pentru Presbiteri”, pag. 91. 92.

Neprihănirea care se dă pe față „prin ascultare de toate poruncile lui Dumnezeu”, este o neprihănire împărtășită. În această împărtășire este o sfințire progresivă. Prin neprihănirea aceasta, care însemnează trăirea principiilor sfinte în viața zilnică, se face o creștere creștină. Înaintând astfel pas cu pas, omul devine părtaș sfințeniei lui Hristos.

Desăvârșirea creșterii

Dacă sufletul rămâne credincios legământului făcut cu Dumnezeu, el este socotit desăvârșit în fața lui Dumnezeu, în oricare treaptă din dezvoltarea creștină s'ar afla. E greu să vezi cum ar putea avea

loc aceasta, dacă nu este desăvârșire în creștere, neprihănirea desăvârșită a lui Hristos constituind măsura deplină a idealului divin. Această desăvârșire este foarte bine ilustrată în pilda cu semănătorul. Mântuitorul zice:

„Cu împărăția lui Dumnezeu este ca atunci când un om aruncă sămânța în pământ; fie că doarme noaptea, fie că stă treaz ziua; sămânța încolțește și crește fără să știe el cum. Pământul rodește singur: întâi un fir verde, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic”. Marcu 4, 26—28.

Bobul de grâu încolțește și iese din pământ mai întâi ca un fir verde; și crește până devine un paiu deplin; apoi se formează spicul, și după aceea bobul deplin în spic. Comentând această parabolă, servă Domnului zice:

„Viața noastră poate să fie desăvârșită în tot cursul dezvoltării sale; totuși, dacă se împlinește cu noi planul lui Dumnezeu, în viața noastră va fi un progres continuu. Sfințirea este lucrarea unei vieți întregi. În măsura în care se împlinesc ocaziile oferite nouă, în aceeași măsură cresc și experiențele, iar cunoștința se înmulțește. Noi ajungem a fi mai destoinici de a duce răspunerile, și deplina noastră dezvoltare este proporțională cu privilegiile ce le avem”. — „Parabolele Domnului Hristos”, p. 60.

Planta crește prin însușirea celor elemente de hrană prevăzute de Creator. Ea își trage hrana din pământ; din aer și din razele înviorătoare ale soarelui își ia cele trebuincioase. În felul acesta ea crește până la maturitate.

Tot astfel și creștinul: trebuie să-și însușească ceea ce i-a hotărât Dumnezeu. Prin credință el primește în inima sa puterea dătătoare de viață a Duhului Sfânt; rugăciunea în taină devine ca o respirație a sufletului; și viața spirituală este nutrită prin cuvânt.

(Urmare la pag. 11)

Vă scriu vouă, tinerilor

Intre alte categorii de credincioși, cărora li se adresează apostolul și evanghelistul Ioan, supra-numit și apostolul iubirii, se găsește și tineretul! Iată ce le scria tinerilor din vremea aceea: „Vă scriu vouă, tinerilor, căci sunteți tari și cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi și ați biruit pe cel rău”. 1 Ioan 2, 14 ult. p.

Totdeauna tineretul a fost prețuit și înconjurat de o deosebită atenție, pentru că tineretul reprezintă viitorul, energia și nădejdea zilelor de mâine; dar în același timp el este și ținta de atac a celui rău.

Se poate asemăna energia tinerescă cu un tablou din natură, care se poate vedea prin regiunile muntoase. Râurile de munte, venind năvalnic la vale, produc o forță, o putere nespuse de mare prin căderea lor. Energia aceasta poate da trei rezultate: 1) să fie foarte folositoare; 2) să se risipească fără nici un folos; și 3) să fie chiar primejdioasă. Poate fi foarte folositoare, atunci când este captată, prinsă în mod iscusit între niște uluci sau jghiaburi de scânduri, și condusă în direcția voită, pentru a pune în mișcare mori, fierăstraie, uzine electrice sau alte instalațiuni industriale, și atunci aduce foloase nebănuite. Se pierde fără nici un folos când este lăsat la voia întâmplării. Iar al treilea caz, devine primejdios când, umflându-se, primăvara mai ales, și nefiind dirijat spre matca lui, printr-o lucrare deosebită în direcția aceasta, râulețul se revarsă și inundează, ducând cu sine ce întâlnește în cale.

Comparând acest tablou din natură cu manifestările tinerești, se pot scoate învățături de seamă. Este în deosebte cunoscut că lipsa de îngrijire, de educație, de atenție și de supraveghere a tineretului, lasă urme adânci pentru toată

vieța în formarea caracterului. Și este tot atât de recunoscut că rezultate minunate dă străduința de captare a energiilor, a îndrumării lor către exemplul Cel mare, Domnul Isus Hristos. Captarea sau îndrumarea aceasta se poate numi consacrarea energiilor tinerești, în slujba Evangheliei lui Dumnezeu!

Pentru a se ajunge aci, la determinarea spre devoțiune și consacrare, un bun ajutor pentru noi tinerii sunt exemplele. Ele ne influențează foarte mult la diferite răspântii din viață. Nu pentru aceasta au fost scrise toate întâmplările din vremile trecute? De aceea, în rândurile ce urmează, mă voi strădui să redau pe cât îmi va fi posibil mai exact experiența unei tinere, — azi într-o vârstă destul de înaintată, — prima Adventistă de ziua Șaptea din București, care, cu toate greutățile cele mari pe cari le-a avut de întâmpinat în viața de credință, a rămas statornică până astăzi, dând dovadă de o deosebită energie tinerească consacrată și deplină încredere în bunul Dumnezeu.

Iată cum și-a istorisit sora noastră, la rugămintea pe care i-am făcut-o, împrejurările de atunci:

Răspunsul celor 35 de ani de rugăciuni fierbinți și de răbdare stăruitoare, a fost aducerea sofului la picioarele lui Isus.

„Aveam numai 21 de ani când am luat prima cunoștință despre adevărul credinței, cuprins în Sfânta Evanghelie. La vârsta aceasta destul de fragedă, aveam o mare preferință pentru religie și eram ferm încredințată că numai pe calea aceasta îmi voi găsi pacea și fericirea deplină pentru sufletul meu. Singura mea bucurie deosebită era ca, în orele libere de după amiaza zilelor, să merg la Șosea (Șoseaua Kiselef), împreună cu copilașul meu, pentru a respira aerul cel curat și a admira frumusețile naturii. Și așa se petreceau lucrurile și în acea minunată zi de Mai a anului 1902. Din conversațiile pe cari le aveam cu copilașul meu, un domn din apropiere a observat că eu vorbesc limba germană. S'a apropiat, a intrat în vorbă cu noi și m'a întrebat dacă nu aș dori să citesc o revistă religioasă, oferindu-mi revista cu titlul „Vestitorul Adevărului”, în limba germană.

„Având conținut religios, revista a făcut asupra mea o adâncă impresie. Domnul acela a observat acest lucru și mi-a zis mai departe, că are și alte cărți religioase în aceeași măsură de interesante și pe cari ar dori să mi le prezinte dacă îmi face plăcere. Eu am răspuns că aceasta este cea mai mare bucurie a mea, a cetii cărțile de felul celei prezentate. Mi-a luat adresa și a plecat.

„A doua zi, la ora indicată, a venit acasă la mine, aducând câteva reviste și cărți, dintre cari îmi amintesc de **Calea către Hristos și Parabolele Domnului**. După ce i-am făcut cunoștință cu soțul meu, dânsul și-a exprimat dorința de a-mi explica un subiect din Sfânta Scriptură. Mai înainte însă de a începe studiul, m'a întrebat dacă nu cumva am și eu Biblia în casă, la care eu am răspuns cu oarecare mândrie în glas: „O am, cum se poate să nu o am? Și am adus-o numaidecât. Dar când m'a invitat ca să citesc acolo sau acolo, eu am roșit foarte tare, fiindcă, deși o avusesem în casă, și cetisem prin ea din când în când, nu eram deloc familiarizată cu căutarea textelor și numirea profețiilor, evangheliștilor sau a celorlalte cărți ale Sfintei Scripturi. Cu o amabilitate rară, și nelăsând nicio impresie că a sesizat stângăcia mea, mi-a arătat unde și cum să caut și mi-a explicat un subiect din Biblie. Apoi, exact după o oră a plecat. A treia zi a venit iar. O zi venea și una nu. Am ascultat în total 15 lecturi într'o lună de zile.

„În timpul acesta soțul meu mă întreba adesea: De ce tot vine acest domn pe la noi? N'ai învățat destulă religie la școală? E nevoie să ți-o predea acum din nou? Să știi că eu nu-i dau nici un ban pentru meditațiile dânsului! Și în plus, l-ai întrebat cât îți cere pe oră pentru lecții? Eu răspundeam că nu l-am întrebat. Și lucrurile au mers așa mai departe.

„Adesea îmi puneam și eu întrebarea: care să fie rostul venirii acestui domn la noi? Căci îmi ziceam: eu am cumpărat cărțile și

i-am plătit, dar nu înțeleg de ce se interesează atât de mine! Dar când venea iarăși, uitam să întreb de toate acestea și ascultam cu uimire la cele ce-mi spunea. Era atâta convingere și atâta seriozitate în vocea dânsului, că orice umbră de bănuială dispărea îndată!

„Când s'a convins că am pus destul temei pe Sfânta Scriptură, mi-a vorbit, cu ocazia celor din urmă lecturi, despre Sabat, despre botez, despre zecime și despre mâncările necurate. Toate le-am acceptat, exclamând după fiecare lectură: Eu n'am știut că așa ceva stătea scris în Sfânta Scriptură.

„După ce mi-a vorbit despre Sabat, eu am și fost foarte doritoare

O biruitoare. Pildă pentru multe familii cari se află în aceleași împrejurări.

să serbez Sabatul așa cum l-a rânduit bunul Dumnezeu dela creațiune, în ziua care amintește acest monument al creațiunii; dar nu știam cum se serbează Sabatul. Dânsul m'a invitat în familia dânsului, mi-a făcut cunoștință cu soția dânsului și am participat cu dânsii la prima serbare a zilei de Sabat: a fost exact cum se obișnuiește până în ziua de astăzi!

„De aci înainte au început însă zile grele. Soțul meu s'a sesizat că eu nu mai lucrez Sâmbăta, că gătesc mâncare de Vineri, că nu mai gâtesc cu untură, că nu mai pun piper sau ardei în mâncare, și nu

mai iau parte la petrecerile la cari mergeam cu dânsul până acum. Sâmbăta participam la școala de Sabat în familia Misionarului, iar în orele libere eram totdeauna ocupată cu cercetarea Bibliei. Soțul meu era cu totul scandalizat. N'am știut eu că lucrurile vor ajunge aci, că nu îngăduiam eu domnului acela să vină în casa mea. De acum, să nu-l mai văd pe aici. Auzi-d-ta: să nu mai mănânc eu ce vreau, să nu mă duc unde vreau cu soția mea; treabă e asta? Și vecinii îi țineau tonul: Bietul d-nul Klör! Auzi d-ta: să nu se mai ducă unde vrea cu soția dânsului, să nu mai facă ce vrea în casa dânsului! Și-a pierdut mintea soția dânsului! Sau îmi ziceau direct în față: D-ta ești de vină, madam Klör! De dragul unor idei noi să-ți strici d-ta fericirea și liniștea casei! Asta e ceva ne mai auzi! Și greutatea mult mai mari am avut de îndurat. Pe unele le-am uitat, iar pe altele nu socotesc necesar a le mai aminti.

„În același timp, fratele Ferdinand Adomeit, — căci acesta era numele misionarului, — mai preda lecții de Biblie și altei familii cu numele Schenker. Această familie era compusă din d-l Schenker, soția și mama dânsului.

„Când mi s'a vorbit despre botez, eu am fost gata să accept, din moment ce așa stătea scris în Sfânta Scriptură. Fratele Ferdinand Adomeit ne-a învățat să zicem frate și soră și ne-a spus că dânsul este ajutor predicator și nu poate oficia botezul. Dar dacă noi dorim, va scrie în Germania și va veni un frate Predicator. Noi am fost cu toții de acord, și fratele Adomeit a scris fratelui Gerhard Perk, predicator în Dresda. Dânsul a venit și ne-a examinat pentru botez. Eu eram privită ca mai puțin sigură că voiu putea primi botezul, din cauza greutăților din familie și din cauza vârstei mele fragede. Dar eram hotărâtă.

„Mi-a fost dat să asist atunci la o amară decepție pentru noi toți: A doua zi, când urma să ne ducem la botez, d-na Schenker a venit să anunțe că dânsii nu mai merg la botez, că s'au răsghândit

pentru moment, și că având planul să meargă în America, vor primi acolo botezul.

„Dar acesta a fost numai un pretext. S'au dus din nou în lume, și duși au fost. Până în ziua de astăzi nu am mai aflat nimic despre ei. Dânsa și pe mine m'a luat de o parte și mi-a zis: „Ai grijă, nu cumva să te botezi. Aceștia sunt niște Evrei și vor să ne facă și pe noi Evrei!”

„Eu am privit-o, am măsurat-o de sus până jos, apoi cu durere în suflet i-am zis: „Aceasta ați înțeles dvs. din tot studiul pe care l-ați făcut din Sfintele Scripturi? Imi pare foarte rău că vă retrageți. Cât pentru mine, calea aceasta e fericirea vieții mele și eu nu pot să dau înapoi!”

„Vestea retragerii familiei Schenker din fața botezului, a produs o mare mâhnire fraților Adomeit și Perk. Pentru un moment nici n'au știut ce să mai spună. Priveau și la mine. Mă vedeau tânără și cu greutate mari în familie, alături de familia care, cu toată posibilitatea ce avea, dădea înapoi! Era un moment foarte însemnat atât pentru frați cât și pentru mine.

„Intr'un târziu m'au întrebat:

— D-ta ce faci acum, sora Klör?

— Eu? Ceea ce am hotărît după studiul din Cuvântul lui Dumnezeu și am mărturisit înaintea lui Dumnezeu și înaintea dvs!

— Mai ești încă hotărîtă acum când ai văzut pe familia Schenker dând înapoi?

— O! Eu nu sunt legată decât de Dumnezeu și de Cuvântul Său!

„Răspunsul meu a bucurat foarte mult pe frați, cari au făcut pregătirile pentru botez. Pe băiatul meu l-am lăsat cu soția fratelui Adomeit ca să nu vadă botezul și să spună soțului meu. Apoi am plecat spre lacul Floreasca.

„Era o zi minunată de toamnă, cum puține se pot vedea, ziua aceea de 18 Octombrie 1902! Firea întreață părea că se pregătește de inmormântare pentru timpul iernii, în același timp când eu mergeam spre inmormântarea firii celei vechi. Când am ajuns la locul ales, chiar în clipa când să

cobor în apă, clopotul unei biseri- cuțe vechi, care se afla prin părțile acelea, a început să bată, fiind cam ora 4. În momentul acela, sora Perk a exclamat: „Vezi de ce inmormântare solemnă ai parte, sora Klör?”

...

„Au urmat apoi zile de răbdare de martir. Soțul meu, influențat de oamenii din jur, era hotărît să mă facă să mă las cu orice preț de credință. De multe ori mă rugam și ziceam: „Doamne, până când atâta suferință? Când voi termina cu ea? Când voi ajunge să am și eu pe soțul meu cu mine? Dă-mi, Doamne, răbdare și iartă soțului meu aceste greșeli din neștiință!”

„Copilul nostru a fost crescut ca la o răspântie, neștiind ce să aleagă, după socoteala lui copilărească. Când eu mergeam la școala de Sabat, mergea cu mine, căci mă iubea. Când tata se ducea la teatru, se ducea și cu dânsul, căci îl iubea și pe dânsul.

...

„In sfârșit, Domnul a binecuvântat răbdarea mea stăruitoare, rugăciunile mele și dorința mea, căci după 35 de ani de așteptare și purtare creștinească, soțul meu a primit și el credința, și anume în anul 1937, fapt care a constituit pentru mine una dintre cele mai mari bucurii din viața mea!

...

„Dela data botezului meu, au trecut 37 de ani. Intre timp, am fost încunostiințată prin revistele noastre că atât fratele Adomeit cât și fratele Perk au trecut din viața aceasta și se odihnesc de ostenele lor; dar amintirea dâșilor imi este vie în memorie, până la revedere, la arătarea Domnului Hristos pe norii cerului, în Impărăția lui Dumnezeu!”

...

Am socotit necesar a scrie aceste rânduri despre sora Anna Klör, în credința că ele, pe lângă amintirea primelor zile de vestire a soliei, vor da curaj multor suflete cari se găsesc în asemenea

situații de suferință din cauză că soții nu sunt în credință; și poate și pentru acei soți, aceasta să fie un imbold spre convingerea că nu se ascunde nimic rău în atitudinea soților dâșilor. Căci reținem: Treizeci și cinci de ani, un soț a căutat să găsească răul în calea pe care soția lui și-o alesese și a terminat în cele din urmă prin convingerea că ceea ce a făcut nu era deloc bine, îmbrățișând și dânsul calea pe care o prigonise până acum în persoana soției sale.

În al doilea rând, reținem vârsta cea fragedă la care se găsea sora noastră atunci. Eforturile tinerești, hotărârea nestrămutată și deplina voință, unite cu ajutorul lui Dumnezeu, înving toate greutățile ce se întâlnesc pe calea credinței.

Să ne fie aceasta ca un îndemn tuturor, să fie ca o realitate adresată și nouă, cuvintele sfântului evanghelist Ioan, când zicea: „V'am scris vouă, tinerilor, fiindcă sunteți tari și ați biruit pe cel rău, fiindcă Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi”. Ceea ce dă tărie și duce la biruință, este Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă vrem să biruim în viața de credință, atunci să ne înarmăm cu el!

G. Graur

(Urmare dela pag. 8)

Dacă noi întrebuițăm aceste elemente ale harului și ni le însușim, atunci va avea loc o continuă creștere în viața creștină. Roadele Spiritului se vor arăta în viață; chipul lui Hristos va fi refăcut în suflet și în felul acesta va aduce roade spre mărirea lui Dumnezeu.

Dar să nu uităm că în tot cursul acestei căi, noi vom deveni „deplini în El”. Și fie că noi dormim, și așteptăm dimineața învierii, fie că rămânem până la venirea Domnului în mărire, vom fi „primiți în Cel Iubit”.

T. M. F.

Ia și citește!

Injgheburile unei biblioteci

Cineva și-a dat părerea, că soarta multor oameni a atârnat de faptul dacă în casa părinților lor a fost sau nu o bibliotecă cu cărți bune. Într'un anumit sens, această părere e justă. Într'adevăr, e mare lucru să ai o bibliotecă; dar nu toți se folosesc cum se cuvine de ea.

„O colecție de cărți este o adevărată universitate”, zice Carlyle.

Totuși, câți nu au cărți pe rafturile bibliotecii lor, fără a le ceti și fără a se instrui din ele! Orgoliul împinge pe mulți să tot grămădească la cărți de tot felul în bibliotecile lor, ca să fie admirați și laudați. Dar multe din aceste cărți rămân neclintite din locul lor și necetite pentru toată viața; ba, unele din ele rămân chiar pe filele netăiate ani de zile, dacă le mai taie vreodată.

Următorul caz confirmă această regretabilă constatare:

O persoană istorisește despre un prieten al său, biblioman, cum a băgat o avere întreagă în cărți. Avea mania să grămădească tot felul de cărți în bibliotecă. Ii făcea mare plăcere să vadă cum îi crește maculatura bagajului intelectual.

Într'o zi, îl găsește la o librărie și îl întreabă:

— Ce faci, dragă?

— Ia, ce să fac: cumpăr cărți.

— Bine, dar unde le pui pe toate?

— A! N'ai nicio grijă; de asta mă îngrijesc eu. N'ai fost niciodată la mine? N'ai văzut biblioteca mea? Urcă-te în mașină și haide cu mine acasă.

În câteva minute au fost acasă. Întră amândoi în birou. Aci, ceva impresionant. Bibliotecă pe toți pereții. Rafturile pline. Nu se găsea un loc liber.

— Să trecem în salon — zice el. M'am cam sfădit cu soția, din cauza cărților, dar n'a avut ce face.... Am pus și aici.... Am două colțare

încărcate și în sufragerie.... Nu-ți mai spun de odaia de culcare.... Ia privește.... Nu mai încap.... Mie îmi place să citesc.... Vreau să mă instruiesc.... Zi și noapte răsfoiesc și îmmagazinez la cunoștințe.... Ce să-ți mai spun?... Uite, am cărți și în baie!....

Deodată, e chemat telefonic. Cineva din familie a avut un accident de automobil. Se scuză către prietenul său și-l roagă să-l aștepte, asigurându-l că vine repede înapoi.

În timpul acesta, musafirul, rămas singur, trece în revistă una din biblioteci. Observă un titlu atrăgător și pune mâna pe carte. Dar.... e netăiată!.... Vrea să vadă alta: la fel. Se duce la biblioteca de alături. Imposibil de a citi ceva: toate cărțile sunt neatînse. Și-a zis: poate că cele din salon sunt altfel. Ia din toate rafturile câte o carte; dar, niciuna nu e cu foile tăiate. Se duce la cele din baie: la fel.

Deodată ușa se deschide și el intră grăbit. Istorisește prietenului său cele întâmplate; apoi, zice cu indignare:

Șoferii, dragă, șoferii sunt o nenorocire.... Și știi din ce cauză?... Fiindcă nu se cultivă, nu se instruiesc, nu citesc.... Nu vezi la ei o carte.... Ce zici, hai? Îți place biblioteca mea?

— Frumoasă bibliotecă! — îi răspunde prietenul. Apoi, pleacă.

Injgheburile unei biblioteci — măcar oricât de mică — ar trebui să fie o preocupare de primul ordin. Dar, nu pentru că e modern să avem o bibliotecă, trebuie să grămădim o sumedenie de cărți în casă; ci, absoluta necesitate de hrană spirituală să ne îndemne la procurarea unei colecții de cărți și diferite scrieri bune și folositoare.

Bibliofilul modest se mulțumește cu o bibliotecă mică, pe care știe s'o prețuiască și s'o folosească cum trebuie. O bibliotecă, oricât de modestă ar fi, compusă în-

să din cărți rare și prețioase, e o adevărată comoară pentru posesorul ei. E vorba, bineînțeles, de o bibliotecă folosită, nu de bibliotecă neatinsă care servește numai ca o mobilă care să impresioneze pe vizitatori.

De aceea, e bine ca oricine să-și aibe biblioteca lui micuță, făcută din agoniseala lui.

Fără îndoială, că pentru cumpărarea cărților necesare unei biblioteci, fie chiar oricât de modestă, e nevoie de un sacrificiu greu de făcut astăzi. Totuși, știm bine că, oricât de grele ar fi condițiile de viață, nimeni nu se lipsește de hrană; tot astfel, niciun om dornic de a se cultiva, nu se poate lipsi de hrana spirituală: cartea.

Biblioteca regală din Berlin poartă următoarea inscripție: **„Nutrimentum spiritus”,** adică **„Hrana minții”.**

Totul depinde de oarecare chibzuință în cheltuieli. Făcând economie, se poate cumpăra din când în când câte o carte bună, sau se poate face abonament la una, sau mai multe reviste prețioase. Aceasta ar fi o bună deprindere pe care și-ar putea-o însuși cineva. Având cartea, sau revista, le citești și le consulți oricând, bucurându-te de un mare folos spiritual.

Împrumutarea cărților

În treacăt, ținem să amintim ceva și cu privire la împrumutarea cărților. Experiența a dovedit că e nevoie să se fixeze și să se cunoască oarecare reguli, de cari trebuie să se țină seamă, ori de câte ori ni se cere să împrumutăm cuiva o carte din biblioteca noastră, sau când vrem să împrumutăm noi vreuna din biblioteca altora.

O regulă bună ar fi să nu se împrumute nimănui cărțile din bibliotecă. Ele sunt ca niște arme cari trebuie să stea continuu la dispoziția ostașului. Cărțile din bibliotecă folosesc toate; de aceea, lucrul care îți trebuie oricând, nu poate fi împrumutat. Un motiv serios care poate exista la baza unei astfel de reguli, este mai ales faptul că, de multe ori cărțile împru-

(Urmare la pag. 16)

DENTRUC EI MICUȚI

Măgărușul

— V'am mai povestit odată ceva despre un măgăruș, — începui eu să vorbesc nepoțelilor cari se strănșese iarăși în seara următoare în jurul focului, ale cărui limbi aurii se jucau cu lemnele din sobă de parc'ar fi fost niște ghiduşari fără astâmpăr. Astă seară — continuai eu — vreau să vă povestesc ceva despre un măgăruș.

— Ştiu eu despre cine vrei să ne povesteşti, zise Nicuşor; vrei să ne spui despre intrarea Domnului Hristos în Ierusalim.

— Bravo Nicuşor, dar aş dori să ştiu dacă cineva dintre voi ar putea să-mi spună şi textul care vorbeşte despre intrarea Domnului în Ierusalim, călare pe un mânz de măgăriţă. Dănuţ se grăbi să-mi răspundă el şi începu să spună textul pe dinafară: „Saltă de veselie, fiica Sionului, strigă de bucurie, fiica Ierusalimului! Iată că împăratul tău vine la tine; El este neprihănit şi biruitor, smerit şi călare pe un măgar, pe mânzul unei măgăriţe!”

— Foarte frumos, dragă Dănuţ, dar ştii şi unde stă scris?

— Da: în Zaharia 9, 9.

— Bine, mă bucur că l-ai ştiut. Ei, dragii mei, aceasta este profeţia pe care a făcut-o Zaharia despre venirea Regelui regilor, cu 500 de ani înainte de naşterea Domnului. El, care refuzase totdeauna onorurile şi titlul de împărat al lui Izrail, intra acum în Ierusalim ca urmaş la tronul lui David, potrivit făgăduinţei.

Isus a trimis doi ucenici să-i aducă o măgăriţă cu măgăruşul ei. La naşterea Sa, Domnul nu avusesese decât oaspeţi străini. Ieslea în care se născuse era închiriată

şi, de data aceasta, deşi ai Lui erau măgăruşii ce puteau fi văzuţi cu miile pe munţi, totuşi El trebuia să apeleze la avutul unui străin, pentru a primi un măgăruş pe care să meargă la Ierusalim.

Domnul Hristos alege un mânz de măgăriţă pe care nu călărise încă nimeni. Aşa obişnuiau prinţii Iudei să călătorească atunci când veneau la Ierusalim. Regii izrailitilor călăreau tot pe măgăruşi şi chiar şi profeţia spusese în ce fel avea să-Şi facă Mesia intrarea în Ierusalim.

Plini de entusiasm, ucenicii aşezară hainele lor pe măgăruş şi ajutară pe Domnul să se urce pe el. Până atunci Domnul mersese numai pe jos şi la început ucenicii s'au mirat când au văzut că Domnul vrea să călătorească pe un măgar, dar îndată s'a născut în inima lor speranţa că Domnul îşi va face intrarea în Ierusalim pentru a fi încoronat ca Împărat.

În timp ce făceau pregătirile pentru această călătorie, ucenicii împărtăşiră această soferată a lor şi altor prieteni ai Domnului, aşa că svonul acesta se răspândi în tot Ierusalimul şi entusiasmul poporului ajunse la culme.

Îndată ce s'a apropiat de cetate, călare pe asin, văzduhul începu să răsunе de strigătele şi uralele mulţimii care saluta pe Mesia ca Împărat al iudeilor.

Ca niciodată, Isus primea acum magiul mulţimii spre marea bucurie a ucenicilor cari aşteptau cu nerăbdare să vadă pe Maestrul lor pe tronul lui David. Iudeii erau fericiţi că sunase ceasul liberării lor de sub jugul romanilor şi plini de entusiasm se întreceau să acopere cu urale pe Liberatorul lor. Şi pentrucă nu puteau să-şi manifeste altfel bucuria lor, ei slăveau şi cântau osanale lui Isus. Ei nu puteau să-I dea daruri scumpe, dar

li aşternură în cale hainele lor şi semănară crenguţe de măslin şi palmier, pe drumul pe unde venea, în semn de biruinţă.

Cortejiul creştea mereu cu acei cari auzise de venirea lui Isus şi se grăbeau să se alăture şi ei mulţimii, al cărei entusiasm nu mai cunoştea margini. Curioşii se amestecau şi ei prin mulţime şi întrebau: „Cine este Acesta şi ce însemnează această turburare în popor?” Ei auzise de El şi îl aşteptau să vină la Ierusalim. Ei ştiau că Isus refuzase până atunci orice onoruri şi orice încercare din partea mulţimii de a-l face Împărat şi tocmai de aceea se mirau ei acum şi se întrebau dacă într'adevăr acesta este Isus. Se mirau şi se întrebau ce L-o fi determinat să-Şi schimbe hotărîrea, pentrucă singur spusese că împărăţia Lui nu este din lumea aceasta.

Dar întrebările acestea se pierdeau în strigătele mulţimii, răsunând în ecourile dealurilor şi al câmpiilor din jurul Ierusalimului.

Pentru ucenici, ziua aceasta era cea mai fericită zi din viaţa lor. Cortejiul regesc creştea mereu şi aproape toţi erau cuprinşi de entusiasmul care se mărea cu fiecare clipă. Strigătele de „Osana!” răsunau din ce în ce mai puternic, iar ecoul lor se pierdea în văile şi dealurile din împrejurimi.

Niciodată până atunci nu văzuse lumea un astfel de cortegiu şi niciun biruitor nu fusese purtat într'un triumf aşa de mare. Cortejiul acesta nu era amestecat cu prizonieri luaţi în luptă de către biruitor, căci semnele biruinţei Mântuitorului nostru erau lucrările măreţe pe cari le săvârşise pentru omenirea bolnavă şi plină de păcate. Prizonierii pe cari El îi scosese de sub puterea celui rău, îl preamăreau pentru liberarea lor; orbii pe cari El îi vindecase şi

muții cărora El le deslegase limba, strigau acum din toată inima „Osana!” Schilozii vindecați de El săreau de bucurie și erau cei din-tâi cari fluturau crengile de palmier înaintea Domnului. Văduve și orfani slăveau pe Mântuitorul pentru milosteniile Lui. Leproșii pe cari El îi curățise, își așterneau hainele lor curate în calea Lui și îl salutau ca Rege al măririi.

Morții pe cari El îi înviase, erau și ei prin mulțime, iar Lazăr al cărui corp intrase deja în putrefacție, dar care astăzi se bucura de binefacerile puterii Mântuitorului asupra morții, conducea asinul pe care mergea Domnul.

Cât de triumfală era intrarea aceasta! „Saltă de veselie, fiica Sionului, strigă de bucurie fiica Ierusalimului! Iată că Impăratul tău vine la tine; El este neprihănit și biruitor, smerit și călare pe un măgar, pe mânzul unei măgărite!”

Când mătușica termină povestea, ochii copilașilor erau plini de lacrimi, lacrimi curate . . . și dacă scumpul lor Mântuitor ar fi apărut acum între ei, cu siguranță că toți l-ar fi căzut în genunchi, l-ar fi îmbrățișat cu nespusă dragoste și n'ar fi vrut să se mai despartă de El niciodată! . . .

Dar . . . blândul Isus nu mai este astăzi pe pământ. El se află acum în cer, unde S'a dus să ne pregătească locuințe și apoi va veni iarăși ca să ne ia acolo sus la El, unde vom fi totdeauna fericiți și unde ne vom bucura în veci pentru cele ce El ne-a pregătit.

ANUNȚURI

Caut doi șoferi cari să cunoască și mecanica. Salariu lunar de 4.000 de lei pentru cel cu carnet de București, iar pentru cel cu carnet de provincie, 3.000 lei. Sabatul liber.

A se adresa: Costică Balotă, Com. Suburbană Militari, București, B-dul Regele Alexandru I, 16 bis (fostă I. Duca), Tel. 4.66.26.

Cumpăr miere de albine în orice cantitate. Scrieți pe adresa: **L. Mosorică**, com. Moroeni, jud. Dâmbovița.

Fapta care vorbește încă

Călătoream într-o noapte cu trenul către o localitate depărtată, unde aveam să ajung a doua zi dimineată. Printre călătorii cu cari mă găseam în compartimentul vagonului, era unul, care prin privirea lui blândă, părea că îmi spune că ne cunoaștem. Am dat loc la discuție și l-am făcut să înțeleagă că sunt cu o solie deosebită pentru timpul nostru. Subiectul iubirii lui Dumnezeu și a jertfei lui Isus pentru cei cari sunt pierduți, era tocmai la introducerea lui, când însoțitorul meu de călătorie mă intreruse, spunându-mi: „Dar eu vă cunosc foarte bine și cunosc și credința d-voastră. Vă vizitez adunările de un timp îndelungat și am avut ocazie să fac cunoștință cu mulți din conferențiarilor dvs cei mai de seamă”. Rămăsei surprins și în același timp satisfăcut că solia harului face într-adevăr progrese repezi în țara noastră, și oamenii sunt chemați să facă alegerea înainte de a fi prea târziu. L-am rugat pe însoțitorul meu să-mi povestească prin ce împrejurări a ajuns în adunarea noastră.

— O, domnule, continuă el, nu e de folos să vă spun trecutul vieții mele; e de ajuns să vă spun că am fost un ticălos și un nenorocit. Eu mi-am bătut joc de tinerețea mea și mi-am cheltuit totul într-o vieată mizerabilă și desordonată. Iarna trecută, când gerurile constrâneau pe oameni să se retragă în căminurile lor, eu, fără niciun adăpost și fără îmbrăcăminte rătăceam pe străzi. Aș fi vrut să mă încălzesc undeva, dar n'aveam unde. Simțeam că mi se apropie sfârșitul. Am trecut prin fața unei adunări și oamenii se grăbeau să intre. Unul dintre ei m'a invitat să merg împreună cu dânsul înăuntru. Când am intrat, eram învinezit de frig și tremuram. O, și atunci am văzut ceea ce nu mi s'a mai întâmplat niciodată și nici n'aș fi crezut vreodată să mi se întâmple. Unul dintre cei din adunare, văzându-mă în starea aceea mizerabilă, și-a scos haina de pe

el și a pus-o pe umerii mei, spunându-mi că e a mea și că să mă îmbrac ca să mă încălzesc mai repede. Lucrul acesta m'a mișcat așa de mult că am plâns de bucurie. Apoi mi-a dat și o Biblie și în tot timpul adunării m'a ajutat să găsesc versetele amintite. Datorită acestui om, am scăpat dela o moarte sigură, și astăzi sunt fericit”.

Eu am rămas fără cuvânt. Fapta creștinească a unui membru laic, necunoscut mie, vorbea mai puternic decât orice predică. Mi-am adus aminte de cele ce spune Domnul Isus, Cel care mai mult a „lucrat” și a „vindecat” decât a predicat: „Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri”.

Si în noaptea aceea gândurile mele mă purtară către miile de frați și surori, cari, necunoscuți de oameni, deși săraci în bunurile lumii acesteia, fac sacrificii ca să poată veni în ajutorul semenilor.

Gândurile mele mă purtară la văduva cea oarbă, care strânsese banii necesari pentru operația ochilor ei, ca să poată recăpăta lumina, dar care a renunțat la operație, aducând cei 18.000 lei și punându-i la dispoziția celor ce sunt mai nefericiți decât ea.

Mă gândii apoi la dimineata invierii veșnice, când Hristos, cel mai mare Dăruitor și Iubitor de oameni, va trimete pe ingerii Săi ca să adune din cele patru colțuri ale pământului pe cei ce „au făcut legământul cu El prin sacrificiu”, și va rosti binecuvântarea veșnică asupra lor.

Iubite cetitor, dacă simți în inima d-tale că trebuie să faci ceva pentru nefericiții cari mișună împrejurul nostru, unii cerând o bucată de pâine și alții îmbrăcăminte, atunci din prisosul pe care îl ai și care îți este nefolositor în casă, vino-le în ajutor prin „Samariteanul Milos”.

R. Artinian

Apel către tineretul A. Z. Ș. din România

Cred că este deja cunoscut unora că subsemnatul a fost din nou ales ca Secretar la Departamentul Misionarilor Voluntari și Școala de Sabat la Uniune. În această calitate, salut pe tineretul nostru din întreaga Uniune și îi doresc pace, sănătate și mult succes în lucrare!

Având în vedere timpurile prin cari am trecut, din a căror cauză unele lucrări și planuri au avut de suferit; de asemenea știind că cele roștite de Domnul prin Proorocul Isaia la capitolul 58, versetul 12 sunt bine venite pentru noi astăzi, credem că este bine să atragem atenția tineretului nostru și a subșasilor Comunităților la următoarele:

Fiindu-ne cunoscut interesul care l-a deșteptat planul cincinal 1930—34, care consta într'un curs sistematic și progresiv de studiu pentru tineretul M. V., precum și faptul că dela un timp primim cereri ca să introducem din nou un asemenea curs, deoarece în fața noastră stă o nouă generație de tineri, am proiectat ca:

Cu începerea anului 1940 să începem un nou curs progresiv de studiu pe timp de trei ani, la care toți tinerii M. V. sunt invitați să ia parte. Pentru realizarea acestor studii într'un mod cât mai practic, vom ține și examene unde se vor da note și certificate, iar la sfârșit se vor distribui diplome tuturor acelora cari au urmat în mod regulat cursurile și au reușit la examene. Deci este de dorit ca toți să ia cunoștință de lucrul acesta și să se pregătească din vreme pentru aducerea lui la îndeplinire.

Avându-se în vedere că unele Comunități din Uniunea noastră urmăresc și pentru anul acesta un plan de studiu așa cum este redat în „Gazeta Slujbașilor”, atragem atențiunea tineretului asupra acestui studiu, cunoscând că la sfârșitul anului vom ține un examen.

Avându-se în vedere că darurile dela ora tineretului au suferit o mare scădere, dorim să atragem din nou binevoitoarea atențiune cerurilor M. V. asupra următoarelor hotărâri generale:

a) Să îndemnăm tineretul nostru să dea darul său în acest scop.

b) Din suma totală să se dea zece.

c) 15 la sută să se dea Comunității

pentru cheltuielile cu întreținerea localului.

d) 50 la sută să se trimită la Conferință pentru scopul respectiv.

e) Restul de 25 la sută va rămâne la dispoziția Cercului M. V. pentru scopurile locale.

Avându-se în vedere că sunt aproape 15 ani de când nu s'a mai ținut un curs pentru instructorii și instructoratele claselor pentru copii și de atunci lucrarea a crescut; de asemenea pentru faptul că am primit multe cereri în această direcție, vedem nevoia tinerii unui astfel de curs. De aceea ne-am gândit să facem lucrul acesta cu ocazia conferințelor bienale, pen-

trucă atunci vom participa mai multe persoane. Orele pentru ținerea acestor cursuri se vor ține în așa fel încât să nu stânjenească celelalte adunări. Invităm așa dar pe toți membrii interesați în această lucrare să vină la aceste conferințe.

Avându-se în vedere importanța Școlii de Sabat, dorim să avem o bună rânduială referitoare la programul ei conform cu planul model expus în „Manualul Comunității” pagina 148.

Dacă în unele Comunități s'a procedat după un plan deosebit decât acesta, rugăm ca de data aceasta să se adopte modelul de mai sus.

În speranța că Bunul Dumnezeu ne va binecuvânta în lucrarea Sa, doresc tuturor tinerilor și membrilor noștri, sănătate și succes în lucrare.

P. H. Hermann
Secretarul Dep. M. V. și Șc. de Sabat
Uniunea Română

Data adunărilor generale ale Conferințelor

1. Conferința Someș-Mureș, dela 24 la 27 August 1939, în Cluj, sala teatrului Alex. Davila.

2. Conferința Suceava-Prut, dela 31 August la 3 Septembrie 1939, în Cernăuți, sala Toynbee Halle.

3. Conferința Bucegi-Marea, dela 7 la 10 Septembrie 1939, în București, sala teatrului Barascheum.

4. Conferința Dunărea de Jos-Nistru, dela 14 la 17 Septembrie 1939, în Galați, str. Grădina Veche No. 9, local propriu.

5. Conferința Timiș-Olt, dela 20 la 24 Septembrie 1939, în Craiova, sala Victoria.

Aceste conferințe au fost aprobate de Onor Minister al Cultelor, sub No. 26.718, din 21 Iunie 1939.

Adunările Generale ale Conferințelor în 1939.

Din mila lui Dumnezeu am ajuns data când din nou reprezentanții Comunităților noastre locale trebuie să se întrunească pentru a studia problemele cari interesează Biserica noastră și pentru a lua măsurile de cuviință.

Venirea în mărire a Domnului Isus Hristos s'a apropiat și odată cu aceasta răspunderile noastre față de propria noastră mântuire și de mântuirea familiei, a rudelor și a semenilor noștri a crescut. Toate aceste răspunderi ne stau în față și trebuie să le facem față pe deplin.

La Conferință vom veni nu numai pentru a împlini obligațiile de a da

votul pentru alegerea slujbașilor. Răspunderile delegaților sunt mult mai mari. „Dumnezeu dorește ca poporul Său să fie un popor priceput. El a aranjat ca oameni aleși să meargă la conferințe ca delegați. Oamenii aceștia trebuie să fie încercați și dovediți.

..... Alegerea delegaților cari să ia parte la conferințele noastre e ceva de mare însemnătate. Oamenii aceștia trebuie să facă planurile de urmat pentru înaintarea lucrării; și de aceea trebuie să fie oameni pricepuți, în stare să raționeze dela cauză la efect”. — „Mărturii”, vol. 9, pag. 262, ed. engl.

Este nevoie dar să venim pregătiți ca servi ai lui Dumnezeu, pentru a ne împlini creștinește datorile, ca apoi să putem auzi dela Dumnezeu cuvânt de aprobare, că am făcut totul bine. Nu trebuie să uităm pregătirea sufletească. Să se roage fiecare la Dumnezeu, și cu sfială să se apropie de lucrul sfânt ce trebuie făcut, deoarece felul cum ne vom purta va avea influență spre bine sau spre rău.

Apostolii arătau ce fel de oameni să fie delegații cari aveau de îndeplinit lucrarea lor. Ei trebuiau să fie oameni „vorbiți de bine, plini de Duhul Sfânt și înțelepciune”. Alegerea unor astfel de oameni a adus pace în Biserică, a adus prosperitate în lucrare și tărie lucrării începută de apostoli. Să căutăm și noi astfel de oameni pentru conferințele noastre.

Domnul să ne însoțească cu harul Lui.

D. Florea

(Urmare dela pag. 12)

mutate nu se mai întorc înapoi.

Pe de altă parte, e atât de nedelicat de a obliga pe cineva să ne împrumute un lucru de care el însuși are nevoie în tot momentul! Se pot împrumuta cărți însă, dela bibliotecile publice, bineînțeles în anumite condiții.

Dacă totuși împrumutăm o carte cuiva, sau împrumutăm noi dela cineva, cel care a împrumutat cartea, trebuie să știe că își asumă oarecari obligații. El este răspunzător de obiectul împrumutat și trebuie să aibă grijă de el mai mult decât de un obiect al său propriu.

Cel care a împrumutat o carte, trebuie să știe că e dator s'o păstreze curată, să nu-i îndoiască filele și să nu o rupă. Apoi, e foarte necuviincios lucru, să se scrie, să se facă adnotări marginale, sau să se sublinieze într'o carte împrumutată, bineînțeles, afară numai dacă posesorul ei a incuviințat mai dinainte acest lucru.

E, de asemenea, cât se poate de necuviincios și neplăcut ca cineva, după ce a împrumutat o carte și după ce a citit-o, s'o dea uitării, sau să întârzie cu restituirea ei, așteptând, poate, ca posesorul ei s'o uite. După cum împrumutătorul a oferit cartea cu cea mai largă bunăvoință, tot așa, cel care a împrumutat-o e dator s'o restituie la timp și cu aceeași bunăvoință. El nu trebuie să-și uite datarea aceasta. Nu e bine ca o carte să stea ani de zile înstrăinată.

Socotesc a nu fi un lucru de prios, voind să amintesc ceva și cu privire la tăiatul foilor unei cărți sau reviste. Uneori, caracterul defectuos, sau ales, al unui om, poate fi apreciat și după felul cu el taie foile unei cărți. Unii oameni, fără răbdare, taie foile cărților cu latul mâinii, sau cu degetul, ori cu vreun obiect oarecare ce-l au la îndemână, rupând filele într'o formă neregulată, până la litere și chiar trecând de litere. Acesta e un cusur care lasă o impresie rea, și care trebuie neapărat, corijat. Alții însă, chiar când e vorba de tăiatul filelor unei cărți, ei au răbdare, și taie foile cărții cu băgare

de seamă, folosindu-se de un cuțitaș de lemn, de os sau de metal. Astfel de oameni lasă o impresie foarte plăcută.

Iubite cetitor, dacă încă n'ai o bibliotecă, ia-ți hotărârea de a-ți înjgheba una de acum înainte, și ascultă vocea timpului: „**Ia și citește**”.

David M. Făurescu

(Urmare dela pag. 7)

Hamburg și Australia se făcea în șase săptămâni, și întreaga neînțelegere se ivise doar cu trei săptămâni mai înainte. Astfel că solia soriei White a plecat din Australia aproape cu trei săptămâni înainte de a se ivi vreo greutate în Hamburg, și a sosit chiar în dimineața zilei când aveam nevoie de ajutor.

Implinirea unei importante preziceri

Să alegem dintre multele preziceri făcute de sora White una despre „programul mondial”, și să ne aducem aminte ce scria dânsa în anul 1892, pe vremea când se afla în Australia: „**Aceeași lucrare** trebuie să fie săvârșită în Australia, Noua Zeelandă, Africa, India, China și în insulele mării, așa cum s'a făcut în patrie. Lucrarea poporului lui Dumnezeu este reprezentată printr'un simbol potrivit al unui înger care zboară prin mijlocul cerului”.

Când ne uităm astăzi la dezvoltarea minunată a lucrării noastre în toată lumea, vedem cum se împlinește chiar lucrul acesta. Cu siguranță, avem cel mai temeinic motiv să avem deplina încredere în Spiritul Profeției.

Să nu uităm niciodată că avem nevoie de sfatul Spiritului Profeției, dat prin sora E. G. White, pentru terminarea lucrării și pregătirea unui popor dintre toate neamurile, ca să întâmpine pe Domnul când Se va arăta.

H. F. Schubert

Sora **Tinca Petrescu**, în etate de 47 de ani, membră a Comunității Sofia, Bulgaria, a adormit în Domnul în ziua de 11 Mai 1939, în Spitalul Alexandrovski din Sofia. Dânsa a fost mult timp membră a Comunității Belu din București. În anul 1936 a părăsit România spre a se stabili în Bulgaria, unde a rămas până în ziua morții. A rămas credincioasă Domnului până în ultima clipă și avem toată încrederea că Domnul o va învia la arătarea Sa în mărire.

I. Mihailov

Fratele **Gheorghe I. Blean**, în etate de 20 de ani, membru al Comunității Putinei, jud. Teleorman, a fost chemat de Domnul la odihnă în ziua de 9 Mai 1939, în urma unei grele suferințe.

Deși nou în credință, acest tânăr frate a dat dovadă de multă credincioșie și sperăm să-l revedem la învierea dreptilor.

D. Paraschiv

ANUNȚ

Caut spre angajare un frate tânăr, vopsitor de lână, bumbac, etc. Sabatul liber. A se adresa: **Ilie I. Stroescu**, Ploești, Industria Tricotajelor.

„Curierul Misionar”

Foaie lunară

A Uniunii Comunităților Evanghelice
A. Z. Ș. din România

Red. responsabil: **V. Florescu**

Prețul acestui număr lei 10.

Abonamentul pe un an lei 100.

